Η κρίση του κόσμου (π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Ιουλίου, 2012

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του πρωτοπρεσβύτερου Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου, επάνω στο χωρίο του κατά Λουκάν Ευαγγελίου, κεφάλαιο 6ο, στίχοι 31 έως 36, στα πλαίσια της ερμηνείας του κηρύγματος της Κυριακής, που έγινε την Κυριακή στις 05-10-2008.

Τα κείμενα τα βιβλικά, και δη τα ευαγγελικά όπως αυτό που ακούσαμε πριν από λίγο, είναι διαχρονικά· δηλαδή έχουν εφαρμογή πέρα από συνθήκες οποιασδήποτε εποχής. Παντού εφαρμόζονται και όλα τα ερμηνεύουν. Κάτω από αυτή την προοπτική, αυτή η ευαγγελική περικοπή μπορεί να ακουμπήσει το σημερινό και διαχρονικό θέμα, της κρίσεως του κόσμου.

Ακούμε συνεχώς - ερχόμενη η ακοή μέσα από πολυποίκιλα επίπεδα - την έννοια «κρίση». Μπορεί σήμερα να εκφράζεται ως μια έννοια παγκοσμίου οικονομικής κρίσεως. Η ευαγγελική περικοπή προσεγγίζει το θέμα στο μεδούλι της και πιάνει την ιστορία στο βάθος της. Πρωτογενώς μεν, για να μπορούμε να εφαρμόσουμε το λόγο του Χριστού: «μην ταρασέσθω υμών η καρδία», δεν μπορεί οποιαδήποτε κρίση να μας πιάσει, αλλά αφετέρου, να μπορούμε να μπούμε στη ρίζα του πράγματος και να θεραπεύσουμε.

Αν ακούσουμε τη φωνή των Πατέρων της εκκλησίας, ακόμη και του Ευαγγελιστού Ιωάννου του Θεολόγου, που λέει: «νυν κρίσης εστί του κόσμου τούτου», θα γνωρίσουμε πολύ καλά, πως η κρίση του κόσμου προέρχεται από το σκοτισμό του μυαλού του ανθρώπου, ο οποίος απομακρυνόμενος από το Θεό αλλού στρέφεται και τέλος στρέφεται στον εαυτό του. Όλο το μέγεθος της κρίσεως είναι η προσπάθεια του ανθρώπου να αμυνθεί, να ζήσει, να προστατευθεί, αγνοώντας όλους τους άλλους. Και μάλιστα θέλει να ζήσει και ζώντας, θέλει αν κάτι δώσει, να πάρει άλλα τόσα. Και έρχεται αυτή η ευαγγελική περικοπή η οποία προσδιορίζει την κρίση στο βάθος ενός εμπορικού, οικονομικού, συναλλακτικού μεγέθους και σπάζει αυτό το μέγεθος.

Θυμηθείτε τι είπε το κείμενο σε τριπλό επίπεδο: «αν αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν, τι έγινε;» «Αν αγαθοποιήτε αυτούς που αγαθοποιούν για σας, τι έγινε;» «Κι αν απελπίζετε, δηλαδή εξουθενώνετε, αυτούς που τους δανείσατε για να τα πάρετε πίσω, τι έγινε;» Βλέπετε το κείμενο, ουσιαστικά ξέροντας την ποιότητα της ζωής μας που είναι αυτός ο νους ο εσκοτισμένος, που θέλουμε εγωιστικά να ζήσουμε κι όλο να πάρουμε κι έστω να δώσουμε ανταλλακτικά και κάτι, μπαίνει στο μεδούλι του πράγματος και προσέξτε τα τρία επίπεδα μέσα από αυτό που είπε ο Χριστός· μίλησε γι’ αυτή την κρίση που είναι κρίση συναλλακτική. Βλέπετε, «αν αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν», είναι πνευματικό μέγεθος η αγάπη, ο Θεός είναι η αγάπη, και κατεβάζουμε την αγάπη που είναι ο Θεός και την κάνουμε εμπόριο, σ’ αγάπησα και δεν μ’ αγάπησες.

Το δεύτερο μέγεθος το «αγαθοποιήσθε», το να κάνεις κάτι στο κοινωνικό επίπεδο, να κάνεις κάτι καλό κι αυτό το κάναμε εμπορικό στοιχείο. Εμπορικό κάναμε το θέμα της σχέσης μας με το Θεό, εμπορικό το θέμα των κοινωνικών μας σχέσεων με τους άλλους και φυσικά παραμένει κι ένα τρίτο επίπεδο το «αν δανείσεις», λέει, «μην απελπίζεις τον άλλο»· αυτό είναι εμπορικό που είναι! Ο Χριστός σπάζει κι αυτό. Το μόνο που είναι εμπορικό και νομικό το σπάζει και λέει μην τους διαλύετε, μην τους απελπίζετε, μην τους εξουθενώνετε. Ο Χριστός λοιπόν, αναιρεί την εμπορικότητα της σχέσεως της αγάπης, την εμπορικότητα της σχέσεως της κοινωνικής που έχουμε με τους άλλους κι αυτό που είναι από την φύση του εμπορικό και οικονομικό κι αυτό το διαλύει.

Κι έρχεται λοιπόν ο Χριστός και παρεμβαίνει σ’ αυτή την κρίση, που είναι κρίση του νοός μας, είναι κρίση του εγωισμού μας η οποία εκφράζεται σε πολυποίκιλα επίπεδα κι έτσι όλα και τα πνευματικά και τα κοινωνικά, τα κάναμε εμπόριο, τα κάναμε συναλλαγή και ζούμε συναλλακτικά· κι αυτή είναι η κρίση.

Άρα, η λύση μιας κρίσεως έρχεται από μέσα μας, και η λύση μιας κρίσεως κι ας φαίνεται ο λόγος μου αφελής, έρχεται από τη δική μας στάση εμπρός στη ζωή. Και κρίση να μην υπήρχε οικονομική και κρίση να υπάρχει οικονομική, εμείς ήδη κρινόμαστε από αυτό το θολωμένο μυαλό που όλα τα αντιμετωπίζει με έναν τρόπο εμπορικό και συναλλακτικό· και το ευαγγελικό λοιπόν το κείμενο όλα τα σπάζει και λέει στο τέλος ο Χριστός του κειμένου: «ο Θεός, ο πατήρ μου είναι χρηστός επί αχαρίστους και πονηρούς» αγαπάει τους πάντες· σπάζει την εμπορικότητα του «μ’ αγαπάς δε μ’ αγαπάς», «σ’ αγαπώ δε σ’ αγαπώ», κι αυτό είναι το κριτήριο μας.

Έτσι λοιπόν, αν ακούτε ότι έρχονται κρίσεις πολυποίκιλες, σε πολυποίκιλα επίπεδα, πρώτα να ανακρίνετε, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος, τον εαυτό σας· πόσο μετέχετε σ’ αυτή την κρίση δημιουργώντας την κρίση και μετέχοντας σ’ αυτή την κρίση και δημιουργώντας την κρίση, το πρώτο που έχουμε να κάνουμε είναι να πούμε: «τι μπορούμε να κάνουμε εμείς για να λύσουμε την κρίση». Δεν μπορούμε να σταθούμε

ως αφανείς ήρωες μιας τραγωδίας που παίζεται κι απλώς να μεμψιμοιρούμε. Κάτι πρέπει να κάνουμε εμείς παρεμβαίνοντας στη ζωή μας· κι αν παρέμβουμε στη ζωή μας, και το θέμα το πνευματικό της αγάπης ή το κοινωνικό του «αγαθοποιείν» το σπάσουμε από τον κώδικα του εμπορίου και της συναλλαγής, τότε κάτι μπορεί να γίνει. Που μπορεί να μπει αυτό το άκουσμα; Παντού και πουθενά. Μα ο Θεός είναι πανταχού παρών· είναι πέρα από το παντού και το πουθενά. Εμείς κάνουμε αυτό που κάνουμε και παρεμβαίνουμε στη ζωή εμείς, μέσα από αυτό που μπορούμε με τη χάρη του Θεού. Τα άλλα είναι απλώς φληναφήματα ταραχοποιών ανθρώπων που ταράζουν το νου του λαού τους. **Ο λαός λοιπόν, πρέπει να παρέμβει μ' ένα δικό του μοναδικό τρόπο και να σπάσει τους κώδικες και τις κλείδες του εγωισμού και της συναλλαγής, οι οποίοι κατατρίχουν κάθε μέρα τη ζωή και την ισορροπία του.** Και τότε πραγματικά, όπως έγινε πολλές φορές μέσα στη ζωή της εκκλησίας και της ιστορίας της, πολλά μπορούν να γίνουν.

Έτσι λοιπόν, «ο Πατήρ μου είναι χρηστός επί αχαρίστους και πονηρούς»· μπορούμε το ίδιο να κάνουμε; Όχι απλώς για λόγους του να γίνουμε καλοί χριστιανοί, αλλά για κάτι βαθύτερο. Για να παρέμβουμε και να βάλουμε το χέρι μας στον τύπο των ήλων, στην κρίση του κόσμου την οποιαδήποτε κοινωνική ή οικονομική, όπως κι αν λέγεται.

(Πηγή: floga.gr)

Διαβάστε άλλα κείμενα του π. Κωνσταντίνου πατώντας εδώ